

is, dat in de eenzaamheid van het laatste uur de hand ons grijpen kan, die de veiligheid verzekert.

Omdat eens aan het Kruis de bangste eenzaamheid werd doorworsteld. Omdat de dood werd overwonnen door Hem, Die in zwarte donkerheid Zich door de verlatenheid heenstreed. Met een trouw, die alle menschelijke trouw te boven gaat. Die in lijden en sterven vasthield aan het eens gegeven woord, dat eeuwigheidswaarde had. Die niet bezweek, toen laster en spot uitdaagden om den dood te voorkomen. Die onwankelbaar volhardde, toen vrienden verlieten en vijanden martelden. De slagen van Gods baren in hun bange verschrikking gingen over Hem heen. Maar haat en ontrouw braken hun kracht op de Liefde, Die in de eenzaamheid overwon. En daardoor is het mogelijk, dat de eenzamen niet bezwijken, als het schip van hun leven kraakt op de klip van den dood. Want dit schip heeft „het Kruis in top.”

A. L. V. H.

VOORBIJGAANDE SCHEPEN....

Onze medewerker, de heer De Ridder, heeft zijn Zomervacantie in het schoone Sauerland doorgebracht, en daarvan een aantal indrukken geschreven, welke wij in het nummer van heden en in volgende nummers voornemens zijn af te drukken.

WE ZIJN NU AL EEN PAAR DAGEN IN DE Sauerlandsche Sommerfrische en we hebben al dien tijd mooi weer gehad. Maar nu is de dag ontwaakt in een bed van regenwolken, en het ziet er naar uit, dat de zon vandaag het bed niet „afhalen” komt.

„Gibt's noch schönes Wetter heute, Joseph?” vragen we aan den ouden knecht, die achter het bouwvallige deurtje van den watermolen opduikt. De Sommerfrische is vroeger jaren een boerderij geweest en daar hoorde dan een watermolen bij, die ook al aardig uit den tijd is. Maar Joseph vindt er nog wel altijd iets te doen.

Joseph is een oude boerenknecht. Hij staat alleen op de wereld, maar hij krijgt elke maand vijftig mark ouderdomsrente en het armbestuur van het dorp daarginds achter den berg doet er zijnerzijds nog vijftig bij voor zijn kostgeld. Nu werkt en slaapt hij bij Herr Becker voor den kost en mitsdien mag hij die vijftig mark houden. Neen, hij heeft 't zoo kwaad nog niet, die Joseph. Hij is een werkzaam man en hier is altijd wel iets voor hem te doen.

Nu is hij weer bezig met, kalm, zonder overhaasting, hout te hakken voor het reusachtig keukenfornuis. De oude is nog krachtig, alleen loopt hij wat érg nadrukkelijk. Maar zijn arm is nog gespierd...

Maar hij moet antwoord geven op onze vraag. Hij doet 't weer met die eigenaardige boerenvoorzichtigheid. Hij zet een vies gezicht als hij de luchten afkijkt, die loodkleurig boven de vale bergen hangen. Zijn antwoord is niet rechtstreeksch en als hij ermee klaar is, weten we nog niets. Hier in Holland zeggen we van zulke antwoorden: 't kan vriezen, 't kan dooien...

Joseph volstaat met er aan toe te voegen, dat „man viel Wasser brauchen kann im Sauerland.” De grond is hier zoo „trocken,” zegt hij vergoelijkend. Hij maakt er zijn oudemannenstem expres sympathiek-zacht van timbre voor. — Jede Woche darf 's hier schon einen Tag Regen geben; der Boden ist so furchtbar trocken...

Nu, de droge bodem krijgt momenteel genoeg, vinden wij. 't Water plast met bakken uit de lucht, de kippen zijn met wijd uitstaande veëren ervoor in hoeken en gaten gevlucht.

74

Dan maar „thuis” blijven. Dat „thuis” is het goede, hecht doortimmerde huis van Herr Becker, waar men vier maaltijden per dag geniet voor weinig geld, en met veel dank. En waar men des nachts heerlijk uitrust onder de donzen dekbedden, zonder door motoren gewekt te worden.

Het is een beetje geminderd met het regenen en de hemel wordt al wat lichter van tint. Joseph heeft zijn hout klaar en brengt het met zijn soliede stappen naar de keuken, waar men den derden maaltijd alweer voorbereidt. Kaffee mit Kuchen. Joseph glimlacht ons begripend toe, terwijl hij ons passeert. Hij beschouwt ons ongetwijfeld als zonderlinge lui, als dagenmelkers, die maar wat rondhangen; zoo wat elken avond vraagt hij 't ons: heb je 'm weer omgekregen?

Toch vergist de goede oude zich. De dag duurt ons hier eerder te kort. Heerlijk is dat freewheelen in deze idyllische omgeving. Joseph is een filosoof. Hij kan soms van die eigenaardige verhandelingen houden, die daarop duiden. Nu stopt hij even, om in antwoord op een opmerking van ons een cursus te geven over „de tevredenheid.”

„Man muss zufrieden sein,” zegt hij en hij rekt dat „zufrieden” zóó, dat men er de diepte in herkent van zijn eigen tevredenheid. „Er zijn menschen, die alles hebben en niét tevreden zijn,” zegt hij en hij smakt met zijn verweerde lippen. „Aber, was hat man dann?” vraagt hij met een loozen lach. Zulke stommeriken, zegt die lach. Nu, Joseph is zèer tevreden. Hij heeft wel niet alles, zelfs niet veel, maar hij heeft precies genoeg. Zelfs nog zooveel, om een keer of twee per dag de Bierstube van Herr Becker binnen te gaan.

Zoo is Joseph dan een man van groote levenswijsheid mitsgaders een weerkundige. Want heel den dag blijft het regenen ter wille van het „trockene” Sauerland. En nu begriepen wij zijn zich-op-de-vlakte-houden. Hij heeft 't geweten, die oude guit, maar ons zijn oordeel willen besparen, wetende hoe onaangenaam dit voor ons klinken zou.

Q. A. DE R.

RAADGEVINGEN VAN

DE VRIEND DER GEZONDHEID

Aangezichtspijn. — Deze wordt veroorzaakt door een neuralgische aandoening van de driedeelige aangezichtszenuw, die veelal door kouvatten, ook tengevolge van reumatiek, ontstaat. De pijn is zeer hevig over ééne zijde van het gelaat; ze wordt verergerd door kauwen en spreken, en ze wordt beter door het plaatselijk toepassen van warmte, b.v. warme kamillen-omslagen. Homoeopathische middelen werken soms zeer gunstig. Bij de keuze van het gepaste middel moet op de begeleidende omstandigheden gelet worden, zoo past b.v. *Arsenicum* bij pijnen met een periodiek karakter, die zich, dus op denzelfden tijd van den dag of den nacht, herhalen; *Nux vomica* bij pijnen, die 's morgens vroeg in bed aanvallen en in den loop van den dag verdwijnen; *Ignatia* bij pijnen, die 's morgens en 's namiddags optreden. Doch hierover kan hier niet verder uitgeweid worden. Dr. J. V.

In Gordons slaapkamer hing een kaart met de volgende dichtregelen:

O, vraag toch nooit, hoe zal 'k den last,
Die morgen dreigt, toch dragen!
Voor heden is 't kwaad afgepast; —
Zoo is het alle dagen.
En God schenkt, wie Zijn hulp verwacht,
Voor iedren dag genoegzaam kracht!

De hoofdstraat in het nieuwe Moekden, die geheel aan een Europeesch stadsbeeld doet denken.

VOORBIJGAANDE SCHEPEN

TEGEN DEN AVOND WERD'T HET DROOG weer. De atmosfeer is mild en zuiver en de lucht is gansch schoon geveegd. Van een helder blauwe tint is zij nu.

We staan bij den grooten vijver, een der attracties van dit Ausflugsort, want er liggen een tweetal plumpe roei-booten in, die op drukke dagen altijd bezet zijn. Nu liggen ze roerloos op het droomstille water — slechts de forellen, die opspringen uit het water en wier sierlijke, welige lijfjes we volgen kunnen in hun fraaie sprongboog, zorgen voor afwisseling met hun plomp.

„Schönes Wetter, Morgen,” zegt Herr Pautz nevens mij. Herr Pautz kan 't weten, hij is hier al voor 't vijfde jaar. Herr Pautz is mijn wandel-kameraad en zijn deugd is, dat hij geen frases zegt noch verlangt. Als er niets te zeggen is, zwijgt hij. We zijn al dikke vrienden, niettegenstaande wij misschien al die dagen van samenzijn nog geen tien bladzijden uit een modern gedrukt boek met elkaar hebben gesproken. Het doet me denken aan de vriendschap van Carlyle en Tennyson, die soms een heelen avond elk aan een kant van de schouw konden zitten, zonder één woord en dan afscheid namen met deze opmerkingen: Wat hebben we weer een goeden avond gehad, Alfred — Zoo is 't, Thomas. Voor het overige gaat de vergelijking van Tennyson en Carlyle niet door.

Maar Herr Pautz en ik verstaan elkaar óók zonder woorden. Als we op onze dagelijksche wandeling eens een prachtig punt passeeren, dat ik nog niet ken, maakt Pautz' arm een zwaabeweging. En dan kijken we elkaar stilzwijgend maar verheerlijkt aan. Als het heel erg mooi is, zegt hij: wonderbaar en ik: schön of omgekeerd. Maar meestal zeggen we niets, blijven een minuut of wat zwijgend wijlen.

Herr Pautz verwacht dus voor morgen goed weer. Als mijn blik uitleg vraagt, zwaait zijn arm in de richting van den nevel. „Nebel!” zegt hij. En dan doelend op de forellendans: „Die Forellen springen.” Ik ben vol eerbied voor zulk een weerkundigheid, zelfs als 't later niét uitkomt.

Gewoonlijk loopen we met Herr Pautz in processie. Hij loopt met altijd eenderen stap, de handen op den rug, nu rechts dan links kijkend. Uit deze manier van loopen en uit een andere bijzonderheid leid ik af, dat hij een leidende functie heeft in een bedrijf. Als 't uitkomt, voel ik me bijna een Conan Doyle. Die andere bijzonderheid is deze:

als hij zijn horloge voor den dag haalt, onthult hij het uit een leeren etui en hij doet dit met den eerbied van een employé, die het dragen van een gouden horloge als uit iets boven zijn stand beschouwt en nu onbewust eerbiedig met zijn uurwerk omgaat. Inderdaad blijkt Herr Pautz een Werkmeister te zijn. Te Dortmund is hij verbonden aan een der groote bedrijven der Schwerindustrie en ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum had hij dit gouden uurwerk met inscriptie gekregen.

Herr Pautz is dus niet zeer spraakzaam. Absoluut zwijgzaam is hij als er over den „Krieg” gesproken wordt. Eens heeft hij me verteld, dat hij krijgsgevangene in Siberië is geweest, maar zijn zachtmoedig, doch mannelijk gezicht staat donker, als ik er over wil doorgaan. „Ach, daran muss man lieber nicht mehr denken,” zegt hij. Er leven blijkbaar visioenen voor hem op, die vloëken met de natuur-idylle, die we thans beleven.

Gedurende de verdere wandeling blijft hij zwijgen. En zijn blik is donker, als we weer het huis binnengaan. Q. A. DE R.

GOED NADENKEN EN OPLOSSEN

Welk spreekwoord vindt men terug in deze woorden:

beiden	wie	beiden
vindt		leert
wat		mate

Antwoord in het volgend nummer.

Gedroogde sprinkhanen als een lekkernij.

VOORBIJGAANDE SCHEPEN

HERR PAUTZ MOET NIETS MEER VAN DEN oorlog hebben, zeggen we later tegen elkaar. Dien eigen avond blijkt 't inderdaad zoo te wezen. En tegen zijn gewoonte zegt hij dan een paar volzinnen achtereen — aufgeregt.

We zitten in de Bierstube. Het is er gezellig, knus. Herr Becker praat er met een vreemde, terzijde zitten een paar jongelui van het dorp met glazen limonade voor zich. Af en toe kijken ze steelsgewijs, met toegenegen glimlach, naar den hoek achter in de Stube, waar Mariechen en Liesbeth zitten, de beide dochters van den Wirt. Wij begrijpen nu der knapen aanwezigheid en zullen die ook op andere avonden begrijpen. Het is hun minder om de limonade dan wel om de struische Mädels te doen.

De vreemde heer spreekt een heel ander Duitsch dan het naar het Rijnlandsch zweemende van den gastheer. Herr Becker's Duitsch klinkt vriendelijk; daar zit iets van de lieflijkheid van deze bosschen en beekjes in. Dat van den vreemde is dat van het vroegere commando-Duitsch. Kort. Snijdend. Hard. Onvriendelijk in alle opzichten.

Helaas voert de man alléén het woord. Hij is in het naburige dorp geweest, daar zal een Sammlung gehouden worden en een Pfarrer a. D. zal er am Sonntag spreken over „Morgenrot über Deutschland." Het is een vergadering der Nazi's. En deze heer is een vreemde Nazi, die haar voorbereiden komt.

Nu rust hij hier van de moeiten der voorbereiding. Maar daar zijn hart vol is van wrevel over zijn vertrapte vaderland, vloeit zijn mond over van woorden. 't Is of je zoo'n ouderwetschen Feldwebel hoort krassen en knauwen... Was machst du da? Wauw. Schweinhund... Woef-woef.

En waarlijk: het woord „Schweinhund" gebruikt hij ook. Hij heeft 't eens tijdens de bezetting in Keulen gezegd, tegen Fransche officieren in deze door de Engelschen bezette stad. Pittig, niet? Hij kijkt de tafel rond om bewondering te oogsten. Maar de jongens kijken over het glas hel-gele limonade heen in de blauwe kijkers hunner op drie meter afstands veilig gestelde Gretchens. Die oogen zeggen geen: Schweinhund. Ook niet: Was machst du da? Die zeggen zeer nadrukkelijk: Konden jullie maar bij ons komen. Maar ach, der Vater ist da...

Herr Pautz zit wat achteraf. Peinst en rookt. En neemt een teug van zijn biertje. Waarna hij weer... peinst en rookt. De schneidige Herr is voor hem... Luft!

Wij, minder voorzichtig, laten ons in 't gesprek halen. Holland is door de Duitschers gespaard gebleven. Dat mag dankbaar zijn. Maar èen volgend maal kan 't niet meer. Als er wéér afgerekend wordt met de Franzosen — in zehn Minuten bin ich fertig! — dan kan 't niét neutraal blijven, dan zal 't kleur moeten bekennen. En hij kijkt ons aan, alsof 't een schande is voor ons, dat wij destijds niet bij de algemeene moordpartij betrokken zijn geweest.

Als we met goed fatsoen weg kunnen, gaan we. De brallende Nazi verveelt ons. Den Wirt blijkbaar ook, maar die kan niets zeggen, moet 't van alle partijen hebben.

Zijn ze hier allen zoo? vragen we Herr Pautz bezorgd, bij het naar de slaapkamer gaan. — Ach was, valt deze geërgerd uit. Die man is officier geweest. Maar zal ik u eens wat zeggen: waarschijnlijk is hij nooit aan 't front geweest, maar altijd veilig er achter bij de étappe. Hebt u hem iets hooren vertellen van 't leven aan het front? Natuurlijk niet, hij heeft niets meegemaakt... En dan, na

even zwijgen, verbitterd: Hij had óók maar eens een paar jaar in Siberië geweest moeten zijn, dan zou hij wel anders spreken... Maar de gewone menschen laten die idioten maar praten... Vroeger maakte ik me nog wel eens driftig tegen die lui, maar wat heb je eraan!... Ze moèten trouwens wel zoo praten, ze zijn ontevreden, omdat ze hun baantjes kwijt en nu ontworteld zijn... Want een vak kennen ze niet...

We hebben Herr Pautz nog nooit zooveel woorden achter elkaar hooren zeggen. Maar hij is dan ook erg geprikkeld door den nationalistischen blaaskaak daar beneden. Bijna vergeet hij ons te groeten, als hij naar zijn kamer verdwijnt. En dat is wat voor Herr Pautz, want vriendelijker, welwillender man ontmoetten we nergens in Duitschland...

Q. A. DE R.

UITSLAG PRIJSVRAAG No. 2

VOORKOMENDE IN No. 6, blz. 78

VOOR ONS EERSTE PRIJSRAADSEL bepaalden we óók een datum van inzending voor hen, die in onze Koloniën of het verre Buitenland wonen. De toekenning der prijzen kan daarom eerst in het laatst dezer maand worden tegemoet gezien.

De nieuwsgierigheid naar den uitslag van No. 2, kunnen we echter thans reeds bevredigen.

Er kwamen bijna 500 antwoorden binnen, waarvan 16 afgekeurd moesten worden.

Het antwoord luidt: **Het einde van de wereld-crisis.** Prijswinnaars zijn:

- J. A. Alsfelt, Zeist; C. A. Tiemens, Middelharnis; H. J. C. Markgraaf, Den Haag; H. H. Op 't Holt, Staphorst; H. Baksteen, Rotterdam; Mej. J. Starckenburg, Amsterdam; J. van Muiden, Leiderdorp; No. 173/147 Gevangenisse, Haarlem; Car v. d. Hammen, Utrecht; C. Kuypers, Rotterdam; L. Jansma, Haulerwijk; A. Koebrugge, Helpman, (Groningen); Mevr. P. L. v. d. Berg, Axel; C. M. v. d. Vaart, Pijnacker; A. Goetheer, Utrecht; J. van Eijck, Surhuizum; Mevr. v. d. Graaf, Dordrecht; C. Verhoek, Rotterdam; Mej. C. den Dulk, Scheveningen; Mej. N. Leen, Zeeland; E. van Duuren, Kockengen; Zr. G. de Haan, Portugaal; I. v. d. Sijs, Leiderdorp; G. van Liere, Borssele (Z.); A. v. d. Haspel, Rotterdam.

Aan hen wordt volgens afspraak een lijstje toegezonden van gebonden boekwerken, waaruit een keus gedaan kan worden.

De laatstgenoemde prijswinner was zoo vindingrijk, om behalve het juiste antwoord ook nog een anderen zin te vormen, waarvan de inhoud in betrekking staat tot ons blad. Deze zin luidt:

Timotheüs is ons Familieblad.

GOED NADENKEN EN ANTWOORDEN

Het antwoord op het raadsel uit het vorige nummer is: 250 cavaleristen, 500 artilleristen, 5000 infanteristen.

Naar een linoleumets van H. C. Spruit

VOORBIJGAANDE SCHEPEN....

ER IS VEEL WERKLOOSHEID EN MITSDIEN veel zorg in de streek, en er zijn dagen, dat je dat allemaal zoo benauwt.

Vandaag benauwt het me bijzonder. Toen ik vanmorgen fluitend het bosch inging, zag ik daar opeens een man en een vrouw met 'n gammelen kinderwagen. Maar voor hun genoegen waren ze niet uit.

De man zag er gemelijk uit, norsch, de vrouw verslagen, in haar oogen was een doffe gelatenheid gegroeid, die er al weken in moest wezen. Het kindje van anderhalf jaar of daaromtrent had nog geen gelaatsuitdrukking, anders zou die misschien ook wel moedeloos zijn geweest.

Deze man was al twee jaar werkloos, maar nu de boschbessen rijp waren, viel er tenminste weer iets te verdienen. Zestien Pfennige maak je voor het pond, maar de prijs was al hooger geweest en ging nu zakken. Nu beginnen die twee hun plukcampagne, maar ze beginnen al moe. Als de vrouw met den wagen op het hobbelige boschpad niet verder meer kan vanwege een boomwortel, blijft ze staan, gelaten. Ze klaagt niet, ze kijft niet... ze blijft maar staan, gelaten, moe. Moe van de zorgen. Als de man, norsch, zonder woord, 't wagentje over den wortel heen wrikt, gaan ze weer verder. De oogen lichtloos. Het hart oök lichtloos.

In den middag weer terug in het pension, zie ik een troepje dagjesmensen. Kom op Scheveningen of Zandvoort en zie dáár de dagjesmensen eens. Wát 'n rumoer, wát 'n gesnater. De twee vrouwen van het bijna armoedig, maar proper gekleede troepje snateren niet. Wèèr diezelfde oogen van de vrouw in 't bosch.

De beide mannen zien er uit als verkommerde winkelier-tjes uit een vervallen dorp, die 't al lang gewoon zijn, dat de deurbel maar 'n enkele maal meer rinkelt. Beide mannen zien er zoo bescheiden uit, gelijk menschen, die door een altijd drukkenden angst gedwee zijn gemaakt.

Een poosje later zie ik ze in het bootje. Zoo'n spelevaart op den vijver geeft anders altijd aanleiding tot jolijt, maar hier lijkt 't wel een begrafenis per punter in Giethoorn. De mannen plassen wat onhandig met de riemen in het water, de nog jonge moeders zitten stil te probeeren blij te doen, maar ze hebben hun zorgen klaarblijkelijk niet thuis kunnen laten. De kinderen weten niet hoe ze 't hebben: ze zijn nu uit en dat is 't bijzondere en prettige, maar vader en moeder zijn net zoo stil als altijd....

En nog weer later komen ze de tooneelzaal binnen, omdat daar net een electriche piano speelt. Een paar jongelui gaan daar met de beenen van den vloer en die anderen kijken daar nog naar, zonder glimlach, maar stompzinnig en mat. En rondom de verkommerde moeders staan de kleintjes met de lichtlooze oogjes, samengedromd. De kleine stakkerds weten al niet meer wat blijheid is.

En dán te denken, dat die vaders als jongens van even twintig in de loopgraven hebben gelegen. Waar vochten die arme kerels voor? Want hun land ligt vermorzeld onder de lasten van een verloren oorlog en, dat zal duren tot in het derde of vierde geslacht....

En toch weten velen van dit wakkere, maar nu zoo verdrukte volk zich wonder goed te schikken in hun zware lot.

We hebben vandaag een mooien autotocht gemaakt. Naar

de Attendorner Tropfsteinhöhle. Voor vijftien mark kwamen we klaar met den chauffeur, een goedigen dikkerd.

Maar hoe perplex zitten wij, tijdens het rijden, als hij temidden van zijn kwinkslagen vertelt . . . architect te zijn van beroep.

't Verhaal is spoedig verteld. Hij is aan een groot bouw-bureau te Keulen verbonden geweest. Ze waren daar met z'n dertigen, enkelen als hij met het diploma van bouwkundig ingenieur. Nu was 't heele bureau uit elkaar en dat had een kort geding noodig gemaakt: de vrouw naar haar ouders en hij naar de zijne. Zijn salaris was daar te Keulen goed geweest; achthonderd mark per maand maakte hij er en zoo bezat hij nog uit dien goeden tijd zijn automobiel. Welnu, daarmee kan hij altijd nog wel zijn kostgeld thuis verdienen.

En toch, ondanks deze slagen, had de dikkerd nog echt Rijnlandsch-luchthartig plezier. Na regen komt zonneschijn, was vermoedelijk zijn stelregel. En al duurt die regen wel eens weken eer de zon gedurende één enkel dagje schijnen gaat, hij dacht bij al dien regen toch maar glimlachend aan de zon, die één keer toch doorbreken moet.

Natuurlijk zijn er ook anderen en ik denk aan den man, dien ik van morgen in 't bosch tegenkwam.

Een groote, zware kerel met een doornstok in de hand. Zijn linnen werpkak hangt open op de behaarde borst, want het is snikheer. De kop is echt Duitsch: groot, dik en rood en bijna zonder haren.

Hij vertelt me, als hij op mijn bank komt uitblazen, monteur te zijn in 't naburige dorp. Nog geen dag sinds den oorlog is hij „zonder” geweest, maar een week geleden heeft hij „gedaan” gekregen.

Als we over den oorlog komen te spreken, blijkt hij bereid te zijn; hij heeft in alle hoeken van Europa gezeten voor zijn werk. Nu pocht hij daar een beetje op en zegt smalend, dat zijn landgenooten geen politieken kijk bezitten. Die bezit hij wèl, ziet u . . .

Maar goed wijs kan ik uit zijn meeningen toch niet worden. 't Is een allegaartje van heel of driekwart communistische denkbeelden, die hij verkondigt, maar hij scheldt niettemin even hard op de communisten als op de Nazi's, die allemaal Schweinhunde zijn. Als men hem zoo hoort, zou men zeggen, dat heel Duitschland met deze hondensoort bevolkt is, maar de grootste Schweinhund woont toch in Nederland, zegt hij en we begrijpen, dat hij daarmee den eertijds meest vereerden Duitscher bedoelt.

De man windt zich op en dat is niet goed voor hem. Hij is zoo dik en het weer is zoo warm. Daarom probeer ik met 'n sigaret hem naar vriendelijker gedachten te loodsen. Maar als hij in die gewenschte kalmer stroomingen terecht gekomen is, valt hij in een ander uiterste: hij wordt huilerig. Wat een ellendige toekomst voor zijn land. . . En nu vertelt hij met plechtige woorden in waarlijk goed geproportioneerde zinnen, van zijn belevenissen in het Roergebied tijdens de bezetting en van de vernederingen, daar beleefd. En hij vertelt mij er van, tot de tranen van zelfmeelij hem over de breede kaken stroomen.

Later schat ik dat zelfmeelij op vermoedelijk de juiste waarde, als ik ze in verband breng met zijn liefde voor de Schnaps. Want in de Sommerfrische zie ik hem later op den dag met tooverachtige snelheid vijf glaasjes naar binnen slaan. Voegen zij zich wellicht bij andere, die onderweg reeds verschalkt zijn? Dan waren die tranen van een verdachte soort. . .

Q. A. DE R.

KLEINE HAMERS

„I cannot do much”, said a little star,
„To make this dark world bright,
„My silvery beams cannot travel far
„Through the folding gloom of night,
„But I am a part of God's great plan,
„So I'll shine, and do the best I can.”

Our Magazine

d. i.

„Ik kan niet veel doen,” zei een sterretje,
„Om die donkere wereld licht te maken,
„Mijn zilveren stralen kunnen niet ver doordringen
„In de sombere plooiën van den nacht,
„Maar ik ben een deel van Gods groote plan,
„Dus ik zal schijnen en doen wat ik kan.”

Onderstaande foto, waarvoor het cliché ons welwillend werd afgestaan door het Algemeen Nederlandsch Verbond te Den Haag, geeft een afbeelding van het standbeeld van Ir. C. J. van Doorn, een Nederlandsch ingenieur, dat opgericht is bij het Inawashiro-meer in Japan.

Ingenieur Van Doorn bezocht dit meer in 1876, deed er verscheidene onderzoekingen en adviseerde de Japansche regeering, om een bevoelingswerk te laten aanleggen, waarmee de landstreek Azaka bevoeld zou kunnen worden.

Het werk werd uitgevoerd, werklozen uit andere provinciën kregen er arbeid door, en een welvarende streek ontstond.

De onderzoekingen van dezen Nederlander brachten ook aan 't licht, dat het meer belangrijke schatten aan electriche drijfkraft bevatte, waaraan een electriche kracht-maatschappij haar ontstaan te danken heeft.

En thans, in het laatst van 1931, is het standbeeld verzezen, plechtig en met grooten luister onthuld, waardoor in het verre Oosten een onzer groote technici wordt geëerd en zijn naam blijft voortleven voor het nageslacht.

